

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Gfv.III.30.245/2022/7. szám

A tanács tagjai: Salamonné dr. Piltz Judit a tanács elnöke

Dr. Zumbók Péter előadó bíró

Dr. Bajnok István bíró

Dr. Farkas Attila bíró

Dr. Gáspár Mónika bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2)

A felperes képviselője:

Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda

(Cím12,

ügyintéző: dr. Waldmann Gábor János ügyvéd)

Az alperesek: Alperes1

(Cím1) I. rendű

Alperes2

(Cím1) II. rendű

Az alperesek képviselője:

Dr. Marczingós László Ügyvédi Iroda

(Cím11,

ügyintéző: dr. Marczingós László ügyvéd)

A per tárgya: lízingdíj megfizetése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó felek:

felperesek

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Veszprémi Törvényszék 1.Pf.20.679/2021/11.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Veszprémi Járásbíróság 3.P.21.413/2019/41/I.

Rendelkező rész

A Kúria az alperesek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmét elutasítja.

A jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alpereseket, hogy 15 napon belül együttesen fizessenek meg a felperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy az 526.452 (ötszázhuszonhatezer-négyszázötvenkét) forint meg nem fizetett felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az I. rendű alperes a II. rendű alperessel közös gyermeke által megvásárolni kívánt személygépkocsi vételárának finanszírozása céljából 2007. december 12-én kérelemmel fordult a felperes jogelődjéhez. A finanszírozási kérelem tartalmazta a lízingszerződés deviza alapjának, az aktuális mértékadó árfolyamnak és az árfolyamváltozás elszámolási módozatának feltüntetését, amely fix deviza konstrukció volt. A kérelem alapján a felperes jogelődje mint lízingbe adó és az I. rendű alperes mint lízingbe vevő között 2007. december 17-én jött létre lízingszerződés, amelyben a kölcsön összegét 2.547.083 forintban, az összes törlesztés összegét pedig 4.093.120 forintban határozták meg. A II. rendű alperes a szerződéskötéssel egyidejűleg kötelezettséget vállalt, hogy amennyiben a lízingbe vevő a fizetési kötelezettségének az esedékességekor nem tesz eleget, maga fog helyette a jogosultnak teljesíteni.

[2] Miután a törlesztőrészek fizetése nehézségekbe ütközött, az alperesek a személygépkocsit megkísérelték a felperes jogelődjének visszaadni, aki azt javasolta, hogy azt próbálják meg a szabad piacon értékesíteni. Ennek megfelelően a személygépkocsit az ismerősük, T.G. segítségével meghirdették, és így kerültek kapcsolatba O.O.-val, aki a személygépkocsit kipróbálás és bevizsgálás miatt elkérte. A felperes jogelődje ehhez szóban hozzájárult, és nem kifogásolta a személygépkocsi ideiglenes átadását. Az I. rendű alperes a személygépkocsit 2009 augusztusában T.G. részére átadta, aki azt 2010 májusában adta tovább O.O.-nak azzal, hogy ő vállalja a hitel további törlesztését. O.O. azonban a törlesztőrészeket nem fizette, és a személygépkocsi ismeretlen helyen van.

[3] A felperes jogelődje a 2010. március 18-i levelében arról tájékoztatta az I. rendű alperest, hogy az azonnali felmondás feltételei fennállnak, majd 2010. április 19-én a szerződést azonnali hatállyal felmondta, és mindkét alperest felszólította a tartozás megfizetésére.

[4] Mivel az alperesek a személygépkocsit értékesíteni és a felperes jogelődjének visszaadni nem tudták, lopás miatt feljelentést tettek. Az ügyészség az I. rendű alperessel és T.G.-vel szemben indult nyomozást megszüntette. A Budaörsi Járásbíróság előbb a B.111/2012/66. számú ítéletével Orosz Olivér vádlottat sikkasztás büntetében bűnösnek találta, ezért őt felfüggesztett szabadságvesztésre ítélte, és a felperes jogelődjének polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította, majd a – hatályon kívül helyezés folytán megismételt új eljárásban – 2016. június 13-án meghozott, 13.B.455/2015/38. számú jogerős ítéletével O.O.-t a sikkasztás büntetvének vádja alól felmentette.

A kereseti kérelem és az alperesek védekezése

[5] A felperes módosított keresetében elsődlegesen az alpereseknek 5.360.679 forint főkövetelés, 53.724 forint késedelmi kamat és 3.436.608 forint késedelmi kamat megfizetésére kötelezését, másodlagosan, a szerződés érvénytelenné nyilvánítása esetére a szerződésnek a szerződéskötésre visszamenő hatállyal történő érvényessé nyilvánítását kérte.

[6] Az I. rendű alperes a kereset elutasítására irányuló ellenkérelmében a szerződés érvénytelenné nyilvánítását kérte a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 209. § (1) bekezdése, valamint a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (a továbbiakban: régi Hpt.) 203. § (1) bekezdése, (3) bekezdés a) és b) pontja, valamint (4) bekezdés a) pontja alapján. Állítása szerint az árfolyamkockázatról nem kapott tájékoztatást, az üzletszabályzatot neki nem adták át, és a felperes jogelődje engedélyezte a gépjármű harmadik személy részére történő átadását.

[7] A II. rendű alperes ellenkérelmében ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Elévülési kifogást is előterjesztett, amelyet arra alapított, hogy a felperes jogelődje, majd a felperes részéről 2011 után semmilyen felszólítást nem kapott. Hivatkozott továbbá arra, hogy a büntetőeljárás során a felperes jogelődjének polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasították, a felperes ugyanakkor nem fordult a bűncselekmény elkövetőjével szemben, és a tartozás rendezése érdekében a Magyar Biztosítók Szövetsége felé sem tett semmilyen lépést.

Az első- és másodfokú ítélet

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[9] A követelés elévülésével kapcsolatban egyetértett a felperessel abban, hogy a kezési kötelezettség osztja a főkövetelés jogi sorsát, és ezért ha a főkövetelés nem évült el, akkor a követelés a kezessel szemben is érvényesíthető, mégpedig a részére küldött tájékoztatásoktól függetlenül. A kezességre vonatkozó szabályokat annak ellenére alkalmazhatónak találta, hogy a II. rendű alperes garantóri szerződést kötött, de az tartalmában megfelelt a kezési szerződésnek.

[10] A felperesnek azt az álláspontját is osztotta, hogy a felek között érvényes lízingszerződés jött létre, és ebben a körben további bizonyítás lefolytatását nem tartotta szükségesnek. Utalt arra, hogy az alperesek maguk sem vitatták az üzletszabályzat átvételét igazoló okirat aláírását. Hangsúlyozta ugyanakkor, hogy e tekintetben nem az üzletszabályzat és az általános szerződési feltételek átadásának, hanem a megismerés lehetőségének volt jelentősége, amely az alperesek számára biztosított volt. Figyelembe vette továbbá, hogy a felperes az összepszerűség vonatkozásában részletes levezetést csatolt, és azt az alperesek tételesen nem vitatták.

[11] Ezt követően vizsgálta, hogy a felperes a felmondott szerződés alapján jogosult volt-e a tartozás követelésére. Hivatkozása szerint a jogvitában nemcsak a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) és a régi Hpt. rendelkezéseit, hanem a polgári jog általános szabályait is alkalmazni kellett. A Ptk. 1:4. §-ának az elvárható magatartás elvére és a felróhatóságra vonatkozó rendelkezései alapján pedig arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem úgy járt el, ahogy az adott helyzetben általában elvárható, s emiatt az alperesek marasztalását nem tartotta indokoltnak és lehetségesnek. Kiemelte, hogy az I. rendű alperes és T.G. ellen indult büntetőeljárás megszüntetésének az oka az volt, hogy a gépjármű ideiglenes átadása jogszerű volt. E körben értékelte, hogy az üzletszabályzat nem tartalmazott arra vonatkozó részletes és pontos szabályozást, hogy milyen időtartamon túl tekinthető az átadás hosszabb időtartamúnak, amelyhez a finanszírozó előzetes írásbeli hozzájárulására lett volna szükség.

[12] Álláspontja szerint a büntető bíróság azzal, hogy az alpereseket tájékoztatta a követelés polgári úton való érvényesíthetőségének lehetőségéről, a felelősség kérdését is tisztázta, és a gépjárművel kapcsolatos költségek megtérítését a vádlott, O.O. kötelezettségévé tette. Tekintettel volt ugyanakkor arra, hogy a felperes a személygépkocsi tulajdonosaként a követelés behajtása érdekében nem tett semmit, és csak a büntető ügyben hozott ítélet kézhezvételét követő közel 8 évvel indította meg a pert az alperesekkel szemben.

[13] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és egyetemlegesen kötelezte az alpereseket 5.264.516 forint tőke, valamint 3.436.608 forint tőke után 2019. augusztus 11-től járó késedelmi kamat felperes részére történő megfizetésére, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[14] Mindenekelőtt rögzítette, hogy a perindítás időpontjára tekintettel eljárásjogi szempontból a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait, míg a szerződéskötés időpontjára figyelemmel anyagi jogi szempontból a régi Ptk. rendelkezéseit kellett irányadónak tekinteni.

[15] Nem vitatott ténynek tekintette, hogy az I. rendű alperes a szerződésben rögzített fizetési kötelezettségének a gépjármű harmadik személy részére történt átadását követően már nem tett eleget. Megállapította, hogy ez a tény önmagában a szerződésben rögzített fizetési kötelezettség megszegését jelentette, és indokoltá tette a lízingbe adó részéről a felszólító levelek megküldését, majd a szerződés azonnali hatályú felmondása a szerződés megszűnését, valamint a szerződésben feltüntetett összegben, az üzletszabályzat és a hirdetés által rögzített költségekkel a tartozás esedékessé válását jelentette. Utalt arra, hogy a felperes elvégezte a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: DH2 tv.) szerinti elszámolást is, amelyben szereplő összeg az I. rendű alperes számláján jóváírásra került.

[16] Figyelembe vette, hogy a felperes keresethalmazatban álló kereseti kérelmeket terjesztett elő, mivel a marasztalásra irányuló kereseti kérelme mellett – az alperesek ellenkérelme alapján – vagylagosan, a szerződés esetleges érvénytelenségének megállapítása esetére kérte a szerződés érvényessé nyilvánítását. Ehhez képest kiemelte, hogy az alperesek önálló, illetve csatlakozó fellebbezés előterjesztésével az elsőfokú bíróságnak a követelés elévülésével, a II. rendű alperes garantóri szerződés alapján fennálló fizetési kötelezettségével és a lízingszerződés érvényességével kapcsolatban kifejtett álláspontját, jogi érvelését nem vitatták, és ezért az elsőfokú ítélet felülbírálatánál során ebben a körben az ítélet anyagi jogszabálynak való megfeleléseit nem kellett vizsgálni. Mindezt úgy tekintette, hogy az alperesek által hivatkozott okok miatt a perbeli szerződés nem érvénytelen és nem hatálytalan, a főkövetelés nem évült el, s így az a II. rendű alperessel szemben is érvényesíthető.

[17] Tévesnek minősítette az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy az általában elvárható magatartás Ptk.-ban rögzített elve sérült, és ez alapot adhatott a kereset elutasítására. Ezzel szemben annak tulajdonított jelentőséget, hogy a lízingszerződés és a garantóri szerződés alapján a felperes az alperesekkel állt jogviszonyban, és a jogviszony alanyaiban az üzletszabályzatnak és a jogszabálynak megfelelő hozzájárulás – érvényes tartozásátvállalás – hiányában változás nem történt. Hivatkozása szerint ugyanis az I. rendű alperes a szerződésből származó jogait és kötelezettségeit harmadik személyre csak a felperes előzetes írásbeli hozzájárulásával ruházhatta volna át, a peradatok azonban ilyen hozzájárulást nem igazoltak. Rámutatott: mivel az I. rendű alperes a szerződésszegés miatt a szerződés felmondással történő megszüntetésével – felróható magatartása okán – a gépjármű birtokba

adási kötelezettségének elmaradásából eredően a kárenyhítési kötelezettségét nem tudta teljesíteni, ezért a felperes a szerződésből eredő teljes igényét jogosult volt érvényesíteni. Kifejtette azt is, hogy a felperes nem kártérítési követelést érvényesített, emiatt a harmadik személy esetleges bűncselekmény elkövetésén alapuló kártérítési felelősségét és az azzal összefüggő igényérvényesítés elmulasztását sem kellett vizsgálni. Emellett álláspontja szerint a polgári jogi igény érvényesítésének elmaradása a Ptk. alapelvi szabályának sérelmét nem alapozza meg, és nem jár azzal, hogy a felperes a vele szerződéses viszonyban lévő alperesekkel szemben az igényét nem érvényesítheti. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást egyébként is hiányosnak minősítette annyiban, hogy a büntető bíróság a bűnösséget megállapító elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése folytán megismételt eljárásban jogerős felmentő ítéletet hozott. Azt sem tartotta lényegesnek, hogy a felperes a követelését az elévülési idő leteltéhez közeli időpontban érvényesítette.

[18] Mindezek alapján megállapította, hogy a felperes az I. rendű alperes szerződésszegése okán jogszerűen mondta fel a szerződést, s így jogszerűen követelte a még fennálló tartozást. Annak összegét az alperesek által érdemben nem vitatott tartalmú okiratok alapján, a keresettől kisebb részben eltérően határozta meg, és ennek során az alperesek által teljesített befizetések mellett figyelembe vette a 104.422 forint törvényi elszámolást.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[19] A jogerős ítélet ellen az alperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben annak az elsőfokú bíróság ítéletére is kiterjedő hatályon kívül helyezését és a kereset elutasítását kérték.

[20] Megsértett jogszabályhelyként jelölték meg a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 213. § (1) bekezdését és 221. § (1) bekezdését, valamint a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2011. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: DH1 tv.) 3. § (1) bekezdését. Állították továbbá, hogy a jogerős ítélet sérti az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-824/18., C-439/19. és C-321/20. számú ítéleteit.

[21] Sérelmezték, hogy a perben eljáró bíróságok a DH1 tv. 3. § (1) bekezdése szerinti semmisségi okot nem vették figyelembe, és az elsőfokú bíróság a fogyasztói szerződést e megdönthetetlen vélelem ellenére minősítette érvényesnek. Érvelésük szerint ezt az anyagi jogi jogszabálysértést a másodfokú bíróságnak a kapcsolódó fellebbezés hiányában, hivatalból kellett volna észlelnie.

[22] Kiindulópontnak azt tekintették, hogy a vételi és eladási árfolyamok semmissége miatt visszamaradt szerződéses tartalommal lehet teljesíteni a szerződést. E körben az EUB fenti ítéletei mellett hivatkoztak a C-81/19., C-118/17., C-26/13. és C-932/19. számú ítéleteiben kifejtett jogi indokokra. Mindezek alapján pedig egyértelműen tartották, hogy a tagállami bíróságnak vizsgálnia kell, a DH törvények milyen hatással vannak Magyarországnak a 93/13. irányelv 6. cikk (1) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére, amely szerint biztosítani kell a kölcsönszerződésben eredetileg szereplő feltételekkel összefüggésben a bank által szerzett összes előny teljes visszatérítését.

[23] Kiemelték, hogy a kereset konkrétan érintette az érvénytelen szerződés jogkövetkezményeinek orvoslását, de abból indult ki, hogy a DH1 tv. 3. § (2) bekezdése kógens rendelkezését a fogyasztóra akarata és az uniós jog ellenében is rá lehet erőltetni. Állításuk szerint azonban ez eleve az érvénytelenség jogkövetkezményének orvoslását jelenti.

[24] Mindezek miatt kifogásolták, hogy a másodfokú bíróság a közösségi jog alapján fennálló semmisségi okkal kapcsolatos jogi érveket nem merítette ki, az indokolási kötelezettségét nem teljesítette, az adott tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi

rendelkezések alkalmazása mellőzésének okairól nem adott számot. Álláspontjuk szerint a perben eljáró bíróságok a szerződés érvényes létrejöttét már csak azért sem állapíthatták volna meg, mert a felperes maga is a szerződés semmisségét állította.

[25] Az alperesek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését is kérték. Megválaszolandó kérdésként tüntették fel azt, hogy „jelentheti-e a hatékony bírói jogvédelem megtagadása, a fogyasztói jogok érvényesíthetőségének kizártsága azt, hogy a fogyasztó csak a magyar állam elleni kártérítési perben kérje úgy kárainak megtérítését, hogy közben a fogyasztói szerződés részévé váló általános szerződéses feltételből olyan kötelezettsége fakadjon, melyet állami kényszerrel hajtanak végre”. A másik feltenni indítványozott kérdésük pedig az volt, „hogy a Kúria az EUSZ 19. cikk (1) bekezdésének harmadik mondatával, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésével összefüggésben értelmezett EUMSZ 267. cikk értelmében vett független és pártatlan bíróságnak minősül-e”.

[26] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] A Kúria mindenekelőtt utal arra, hogy az alábbiakban részletezettek szerint érdemben vizsgálható jogszabálysértések mellett nem tartotta indokoltnak a felülvizsgálati eljárás felfüggesztését, és ezért elutasította az alperesek előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmét [Pp. 126. § (1) bekezdés a) pontja]. A felülvizsgálati kérelem elbírálásának korlátaira tekintettel nem volt jelentősége az alperesek által a fogyasztói jogvédelemmel összefüggésben felvetett jogkérdéseknek, mivel azok a felülvizsgálati eljárásban érdemben vizsgálható jogszabálysértéseken kívül irányultak a fogyasztóvédelmi rendelkezések értelmezésére.

[28] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[29] A Kúria a Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között eljárva, a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet az alperesek által megjelölt és érdemben vizsgálható okokból nem jogszabálysértő.

[30] A Pp. 413. § (1) bekezdés b) pontja szerint a felülvizsgálati kérelemnek a beadványokra vonatkozó általános szabályok mellett tartalmaznia kell a jogszabálysértés pontos megnevezésével, a jogszabályhely megjelölésével azt az eljárási, illetve anyagi jogi szabálysértést, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell a felsorolt tartalmi követelményekkel [az 1/2017. Polgári jogegységi határozat értelmében a Pp. alkalmazása körében is megfelelően irányadónak tekintett 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 4. pontja].

[31] A fentiekből következően alapvető elvárás a felülvizsgálati kérelemmel szemben – annak érdemi elbírálásához és eredményességéhez –, hogy a hivatkozásai az ismertetett tartalommal megfelleltethetőek legyenek a jogerős ítéletnek: a felülvizsgálatot kérő félnek a

jogerős ítélet indokaival, érveivel szemben, azok cáfolatára kell az ellenérveit megfogalmaznia (Kúria Gfv.III.30.316/2022/8.).

[32] A Kúria előrebocsátja továbbá, hogy a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet, amely csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt (BH 2017.232.II., BH 2002.283.II.), a felülvizsgálatnak csak olyan jogi álláspont, mulasztás szolgálhat alapjául, amely az eljárás korábbi szakaszaiban is a per tárgya volt (BH 1996.372.).

[33] Az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben eljárási szabálysértésként a régi Pp. 213. § (1) bekezdésének és 221. § (1) bekezdésének megsértésére, míg anyagi jogi szabálysértésként a DH1 tv. 3. § (1) bekezdésének sérelmére hivatkoztak. Ezek közül az utóbbi jogszabályhelyen nyugvó jogállítása a feleknek az eljárás korábbi szakaszaiban nem volt. Az I. rendű alperes az ellenkérelmében foglalt érvénytelenségi kifogását a régi Ptk. 209. § (1) bekezdésére, a régi Htp. 203. § (1) bekezdésére, (3) bekezdés a) és b) pontjára, valamint (4) bekezdés a) pontjára alapította, egyúttal sérelmezte a tájékoztatás hiányát és az üzletszabályzat átadásának elmaradását. Jóllehet a felperes erre figyelemmel a keresetében eshetőlegesen, a szerződés érvénytelenségének megállapítása esetére a szerződés érvényessé nyilvánítását kérte, az elsőfokú bíróság az érvénytelenségi kifogást megalapozatlannak találta, és a kereset elutasítását a Ptk. 1:4. §-ában írt alapelvi szabály felperes általi megsértésével indokolta. Ehhez képest a másodfokú bíróság fellebbezés, illetve csatlakozó fellebbezés hiányában az elsőfokú bíróság ítéletének az érvénytelenségi kifogással kapcsolatos indokait nem vizsgálta, és a lízingszerződést érvényesnek tekintette. Azon túl tehát, hogy a másodfokú bíróság a jogerős ítéletében rögzítette a DH2 tv. szerinti elszámolás megtörténtét, és annak összegét a marasztalás mértékének meghatározásakor figyelembe vette, a felülvizsgálati kérelemben megjelölt DH1 tv. 3. § (1) bekezdését a bíróságoknak alkalmazniuk nem kellett. E jogszabályhely megsértésére hivatkozással ezért az alperesek a jogerős ítélet felülvizsgálatát nem kérhették.

[34] Az eljárási szabálysértések megnevezésekor az alperesek figyelmen kívül hagyták, hogy a Pp. 630. § (1) bekezdése értelmében a perben már a Pp. rendelkezéseit kellett alkalmazni, és mindkét fokú bíróság ennek megfelelően járt el. Ugyanakkor a Pp. 415. § (2) bekezdése szerint, ha a felülvizsgálati kérelemben tartalmilag helyesen történik hivatkozás a megsértett jogszabályi rendelkezésre, de a jogszabályhely megjelölése téves, ezen okból a felülvizsgálati kérelem nem utasítható vissza. Erre – a régi Pp. 272. § (3) bekezdésében foglaltakkal azonos – értelmezési szabályra tekintettel nem volt eljárásjogi akadálya annak, hogy a Kúria érdemben vizsgálja a felülvizsgálati kérelemben feltüntetett régi Pp. 213. § (1) bekezdésének és 221. § (1) bekezdésének tartalmilag megfeleltethető Pp. 341. § (1) bekezdésének, valamint 346. § (4) és (5) bekezdésének megsértését.

[35] A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének a Pp. 370. § (1) bekezdésében meghatározott korlátai között eljárva hozta meg jogerős ítéletét. Érdemi döntésével a látszólagos tárgyi keresethalmazatot alkotó kereseti kérelmek közül az elsődleges kereseti kérelemnek túlnyomórészt helyt adott, a keresetnek elbírátlan része nem maradt. A felülvizsgálati kérelemben előadottakkal ellentétben a releváns jogszabályok alkalmazásának indokolatlan mellőzése miatt az ítélet negatív értelemben vett teljességének követelménye sem sérült. Az érdemi döntés korlátai között ugyanis a Pp. 342. § (3) bekezdése a fél által

állított joghoz való kötöttséget is nevesíti. Ennélfogva pedig a másodfokú bíróság a felek egyike részéről sem hivatkozott érvénytelenségi ok fennállását nem vizsgálhatta.

[36] A másodfokú bíróság az indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette. A jogerős ítéletének indokolásában részletesen kifejtette az elsőfokú bíróságtól eltérő anyagi jogi álláspontját, ennek során kitért mindazokra a jogi érvekre, amelyeket az alperesek az ellenkérelmeikben, majd a fellebbezési ellenkérelmükben előadtak, és megjelölte az általa értékelt bizonyítékokat, köztük a peresített követelés összegét igazoló okiratokat. Ezzel szemben az alperesek a felülvizsgálati kérelmükben tévesen hivatkoztak arra, hogy a jogerős ítélet indokolása nem volt koherens a perben érvényesített joggal. Mint ahogy azt is alaptalanul sérelmezték, hogy az álláspontjuk szerint a tényállásra nyilvánvalóan vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazása mellőzésének a másodfokú bíróság nem adta indokát.

[37] A Kúria a kifejtettkre figyelemmel, a régi Pp. 424. § (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

[38] A Kúria a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára, (5) és (6) bekezdésére, valamint 4/A. § (1) bekezdésére tekintettel kötelezte a felülvizsgálati eljárásban peresztes alpereseket a felperes részéről felmerült – a ténylegesen kifejtett jogi képviselési tevékenység arányában megállapított, az általános forgalmi adót is tartalmazó ügyvédi munkadíjból álló – felülvizsgálati eljárási költség megfizetésére.

[39] Az alperesek személyes költségmentessége miatt le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdése és 50. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű felülvizsgálati eljárási illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése értelmében az állam viseli.

[40] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése folytán alkalmazott Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja szerint – az alperesek kérelmére – tárgyaláson bírálta el.

[41] Az ítélet elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

A döntés elvi tartalma

[42] A felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős ítélet, amely csak olyan kérdésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és másodfokú eljárásnak is tárgya volt.

Budapest, 2023. február 7.

Salamonné dr. Piltz Judit s.k. a tanács elnöke, Dr. Zumbók Péter s.k. előadó bíró, Dr. Bajnok István s.k. bíró, Dr. Farkas Attila s.k. bíró, Dr. Gáspár Mónika s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző